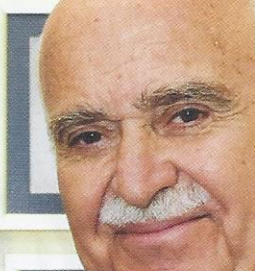
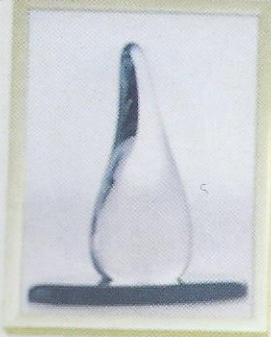

**MAN
of
THE YEAR IN
MEDICINE AND HEALTHCARE
2008**
Ioannis G. Paliouris
Outstanding Contributions to
Medicine & Healthcare as recognized by
the American Biographical Institute
November 17, 2008

HONOR OF
Pope John Paul II

IL PRESIDENTE DELLA
REGIONE LAZIO
Franco Cossiga

*Oftalmolojide yeni bir çığır açan
efsane doktor Ioannis Pallikaris,*

“Hayatımda aldığım en kritik kararlar bile önceden programlanmış değildi”

RÖPORTAJ: ELENİ İRİNİ DEMİR / FOTOĞRAFLAR: SARKİS GÜREH

Türkiye’de ilk biyonik göz ameliyatının gerçekleştirilmesine öncülük eden, Lasik tekniğinin mucidi, Dünya Göz Hastanesi’nin Medikal Direktörü Pr. Dr. Ioannis Pallikaris dünyada mesleğinin en iyilerinden. Bizi ofisinde ağırlayan efsane doktor, ilk andan, alçakgönüllülüğü ve sıcak gülüşüyle kalplerimizde yer etti. Sadece teknik konularda değil, yaşamın içinden bir sohbet gerçekleştirdiğimiz Pallikaris’le aşığı olduğu Girit Adası’nı ve büyüüne kapıldığı İstanbul’u da konuştuk.

Dünya Göz Hastanesi’nin medikal direktörlüğü görevini büyük bir sorumluluk duygusuyla yerine getiren Lasik tekniğinin mucidi Pr. Dr. Ioannis Pallikaris, yoğun gündemi içerisinde değerli vaktinin bir bölümünü Paros’a ayırma nezaketini gösterdi. Paros ekibini ofisinde ağırlayan Pallikaris’in, sorularımıza verdiği samimi cevaplar, duygusal gücü yüksek kişiliğinin de kanıtıydı.

Türkiye’de ilk biyonik göz ameliyatının gerçekleştirilmesine öncülük eden, çalışmalarıyla oftalmolojide önemli bir çığır açan, Hindistan’da adının verildiği bir hastane kurulan, sayısız başarılarla imza atmış ve birçok ödüle layık görülmüş olan Prof. Dr. Pallikaris, adeta aşık olduğu ve dilinden düşürmediği Girit’in bağrından kopup gelse de, şimdilerde İstanbul’un büyüüne iyice kapılmış görünüyor.

Sayın Hocam İstanbul’a hoş geldiniz! Okurlarımızın sizi daha yakından tanıması için öncelikle kariyer geçmişiniz hakkında bize neler söylemek istersiniz?

İlk başta şunu belirtmek isterim ki aslında mimar olmak istiyordum ve tıp fakültesine de yanlışlıkla girdim!

Yanlışlıkla girdiniz ve bu kadar başarılı oldunuz, sizce de ilginç değil mi?

Bu o kadar da önemli değil. Ortaokul ve lisedeyken matematik, fizik, resim ve çizim derslerinde çok iyiydim. Resim çizmek hobimdi ve mimar olmak istiyordum. Bana en çok yakışan mesleğin bu olduğunu düşünüyordum. Ancak o dönemimde bütün fakültelerin bir arada olduğu bir seçme sistemi vardı, tıp fakültesi de bu listenin

içindeydi, ben de tuttuğum puanlarla tıp fakültesine girme hakkını elde ettim. Bu durum ilk başlarda hoşuma gitmedi. Şimdi düşünüyorum da galiba dedem “απού φελά, παντού φελά” yararlı insan, her yerde yararlı olur derken çok haklıydı.

Niçin özellikle oftalmolojiyi seçtiniz?

Oftalmolojiyi seçtim çünkü ellerimi çok iyi kontrol etme yeteneğine sahip olduğumu düşünüyordum. Bunu resim çizerken fark etmişim bu yüzden mikrocerrahide uzmanlık eğitimi almayı düşündüm: Oftalmoloji ya da nöroşirurji olabiliyordu ama oftalmolojiyi seçtim çünkü görme olgusu ve göz daha çok ilgimi çekiyordu. Devamında bazı tanıdıkların yardımıyla uzmanlık eğitimi almak için İsviçre’ye gittim. Orada tam sekiz sene kaldım. O sırada evli ve iki çocuk babasıydım ve bu gerçekten benim için muhteşem bir tecrübeydi. İsviçre’de çok başarılı bir uzmanlık eğitimi alıp doktora yaptıktan sonra sonra Yunanistan’a döndüm. İlk Selanik’te çok iyi bir muayenehanem vardı ancak sonrasında tüm hayatımı hastaları muayene eden bir doktor olarak geçiremeyeceğimi, birtakım araştırmalar yapmamın zamanı geldiğini düşündüm ve Girit Üniversitesi - Vizyon ve Optik Enstitüsü’ne (IVO) girdim.

Giritli misiniz?

Evet Giritliyim ve memleketime geri dönme kararı aldım. Girit’te yaşamayı istememin birçok sebebi vardı. Yunanistan’ın en güzel şehirlerinden biri olan Hanya şehridenim ve oraya “inspire myself” yani ilham almak, kendimi motive etmek için gidiyordum. Girit’e dönünce her şeye sı-

fırdan başladım, örneğin üniversitenin bir kliniği bile yoktu, ben kurdum. Bir doktor olarak aklımda fizik, matematik, teknoloji vardı. Zaten hayatımda birçok şey bunların yardımıyla başardım. Sonradan her şey sanırım kendiliğinden gelişti. Kariyer yolculuğum sırasında hiçbir şeyi programlamış olduğum için değil, içgüdülerime dayanarak yaptım.

Yani her şey kendiliğinden mi gelişti?

Evet, her şey içgüdülerimi temel alarak gelişti. Ne yapacağım konusunda şu veya bu kararı alırken beni yönlendiren her zaman için duygularım olmuştur.

İnsanların başarılarını çoğu kez içgüdülerine borçlu olduğunu düşünüyor musunuz?

Öyle düşünüyorum çünkü hayatımda aldığım en kritik kararlar hiçbir zaman önceden programlanmış değillerdi.

Çok başarılı ve tüm dünyada tanınan bir göz doktorusunuz. İçgüdüünüzün dışında sizi diğer meslektaşlarınızdan ayıran özellik nedir?

Bakın bunun cevabını tam olarak veremem çünkü her karakterin, her insanın özel bir mizacı vardır. Düşünme şeklinden tutun da karar verme şekline, sahip olduğu değerlere, özel hayatını yönetme şekline, iş hayatını yönetme ve iş arkadaşları ve dostlarıyla ilişkisine kadar herkesin farklı değerleri vardır. Sanırım insanın karakterini oluşturan tüm bu özellikler bende hemen hemen her zaman pozitif bir şekilde işledi. Temelde çok basit yaşayan bir insanım. Hayatı günlük, basit bir olaymış gibi görürüm. Ebeveynlerimden bana kalan en değerli

miras, insani değerlerin ötesinde bana tabiat sevgisini aşmaları olmuştur.

Tabiatı adeta yaşıyorum, işleyişini hissettiğime, algıladığıma ve onun ayrılmaz bir parçası olduğuma inanıyorum. Evren hakkında mutlak bir stereognosise (dokunmakla cisimleri tanıyabilme yeteneği) sahibim ve bütün bunlar bilime yardımcı olan şeyler.

Özgüveniniz hayli yüksek olsa da çok mütevazı bir kişiliğe sahip olduğunuz hemen anlaşılıyor?

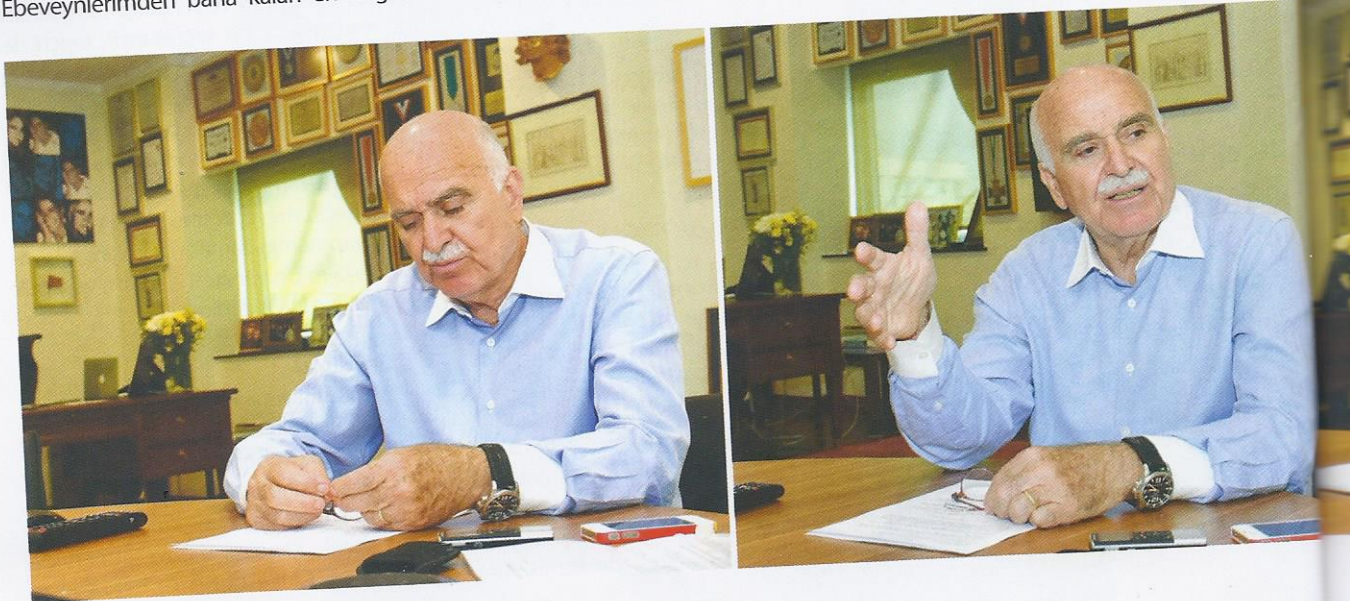
Evet, özgüvenim oldukça yüksek ve "down to the earth" dediğimiz yani her zaman ayakları yere basan bir karakter oldum. Ancak sık sık övgü almama rağmen, "Çok başarılısınız, çok ünlüsünüz, benzersizsiniz" gibi sözler, hiçbir zaman diğer insanlardan farklı olmama ya da öyle hissetmeme yol açmadı. Gerçekte bu övgüler iç dünyamda bir şeyleri değiştirmiyor. Dünyayı gezerken birçok meslektaşım karşılaşıyorum ve bana böyle şeyler söyleme nezaketinde bulunuyorlar ama asla diğer insanlardan farklı olduğumu düşünmedim.

Hayatımda çok önem verdiğim temel bir prensibim var: Birisiyle konuşurken daima karşımdakinin seviyesine inmeye çalışırım ki aramızda gerçek bir iletişim oluşsun ve iki taraf açısından anlaşılır bir diyalog kurulsun. Bu durum beraber çalıştığım insanlar için de geçerli.

Lasik tekniğinin mucidi olduğunuzu biliyoruz. Bu tekniğin icadından sonra oftalmolojide neler değişti?

Lasik bir teknik olarak oftalmolojide tam anlamıyla yeni bir çığır açtı. Tabii bu

tekniki geliştirip Girit'te uygulamaya koymak istediğimde lazer, zaten oftalmolojide göz kırılma kusurları (refraksiyon kusurları) olarak adlandırdığımız miyop, hipermetrop ve astigmat tedavisinde kullanılıyordu ancak ideal tedavi yöntemi henüz bulunmamıştı. Ben her icatta olduğu gibi çok basit bir şey düşündüm: Bu da "Lazerin yaranın kapanma süreciyle karşı karşıya olan gözün yüzeyine uygulamaya çalışılmasına yerine göz duvarının içine uygulanabileceği" yani ilk önce küçük eğimli bir yüzey ile ince bir diskin ayrılması ve hemen altındaki lazer uygulanması. Bundan da anlaşılacağı üzere eğimli bir yüzeyin meydana getirilmesi yani bir temas tabanının oluşturulması ameliyattan hemen sonra gözün haline dönmesi bakımından çok önemlidir. Demek istediğim gözün yüzeyine lazer ile ışın göndermek yerine -ki o zaman bu yöntem yüzeyin şeklini değiştirmeye açısından büyük problem teşkil etmekteydi- marangozların kullandığı ve tahtaları rendelerek düzleştirmeye yarayan bir mikro-planya dizayn ettim. Buna tabii oftalmolojide planya demiyoruz, göz için kullanılan mikrokeratom adını veriyoruz. Bunun yardımıyla gözün yüzeyinde bir kapak oluşturdum, bu o kadar incedi ki yan doğru katlanabiliyordu ve böylece tüm lazer uygulama süreci yüzeyde değil göz duvarının içerisinde gerçekleşiyordu. Daha sonra bu kapak yerine yerleştirilip lazer uygulandığı bölüm kaplanıyordu. Bu yöntem bize tam olarak ilk baştaki normal göz veriyordu. Bu çok büyük bir buluştu çünkü önemli ölçüde güven veriyordu ve oftalmolojide yeni bir çığır açtı. Tüm dünyada bu teknik kullanılarak yüz binlerce ameliyat yapıldı. Bu teknikle ilgili çok büyük şirket

“Lasik’in patentini almadım ama bütün dünya bu tekniği benim icat ettiğimi biliyor. Şayet patentini almış olsaydım şimdi milyarderdim.”

ler kuruldu, bu sayede milyonlarca dolar değerinde bir iş ortamı yaratıldı ve birçok insan bu teknik sayesinde büyük servetler kazandı. Hastalar da iyileşerek gözlüklerini bir kenara atıp daha mutlu hissettiler.

Girit’teki tahsil hayatınızdan sonra doktora için Zürih’e ve devamında da çeşitli sebeplerle muhtelif ülkelere gitseniz de her seferinde son varış noktanız Girit olmuş. Bu adıyla duygusal bağınızın hiç kopmadığı anlamına mı geliyor?

Girit Adası, yaşamımın ve düşüncelerimin referans ve başlangıç noktası olmuştur, hâlâ da öyledir. Orada büyüdüm, karakterim ve düşünce tarzım orada şekillendi. Girit’in asla tanımlayamayacağım ve oraya gidip de yaşamayan birinin anlamakta zorlanacağı bir özelliği var. Burada Türkiye’de sizin de bildiğiniz gibi “Giritli” olarak adlandırılan nüfusun büyük bir kısmını oluşturan nevi şahsına münhasır insanlar vardır. Bu kişiler düşünme, giyim tarzları, yeme stilleri ve genellikle yaşam tarzları bakımından farklılık gösterirler. Hatta özel bir insan kimliğinden bahsediyoruz diyebiliriz. Ada da bir o kadar özeldir çünkü adeta koca bir kıtayı barındırmaktadır. Deniz, dağlar, kar, ağaçlar, çöller ve daha ne isterseniz yani doğada ne varsa Girit’te mevcut. Her çeşit hava koşuluna ve değişik karakterde insana, değişik kültürlere rastlayabilirsiniz. Belki de Yunanistan’da kültürünü o kadar canlı koruyabilen tek yer Girit Adası’dır.

Gerçi İstanbul’da da kendimi evimde gibi hissediyorum ancak arada bir Girit’e gidip, oranın havasını alma ihtiyacı hissettiğimden, fırsat buldukça gidip geliyorum.

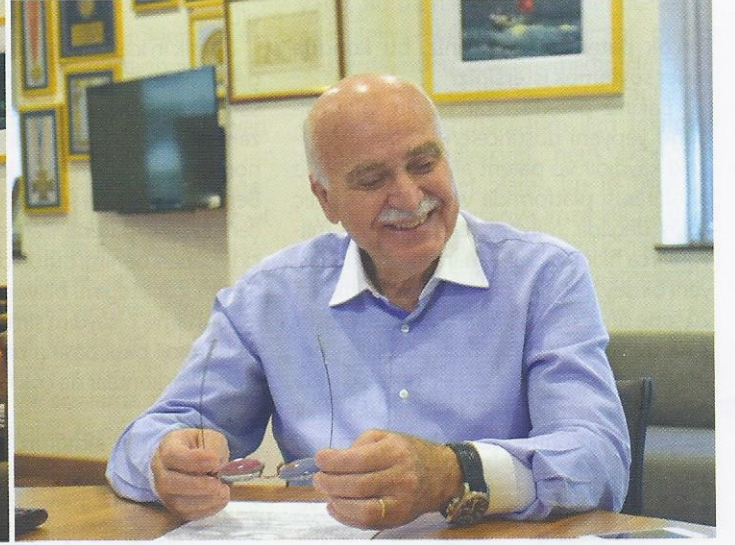
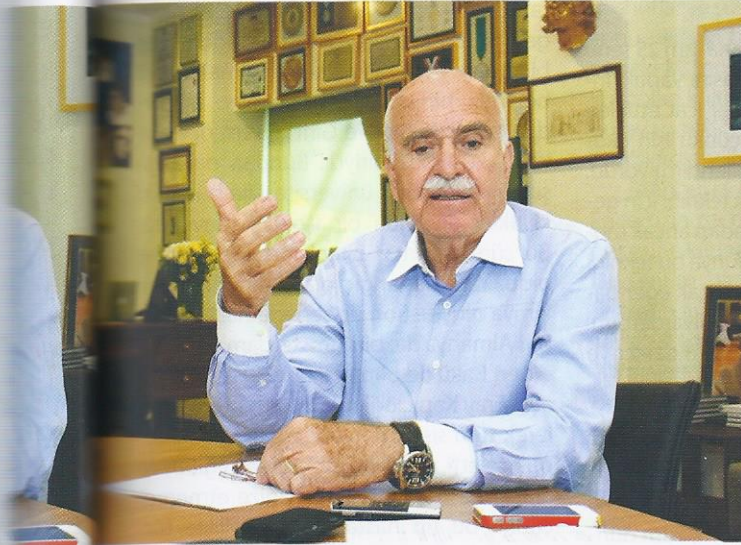
Ayrıca yazmayı sevdiğinizi de öğrendik.

Bize yazarlığınız hakkında neler söylemek istersiniz?

Bu soru gerçekten de çok özel bir zamanda gelen ilginç bir soru. Bu röportajla duygusal anlamda çok derine indik diye düşünüyorum. Dünyanın birçok ülkesinde röportaj verdim ama bu derginize verdiğim röportajın, gerçekten benim için farklı bir anlamı oldu.

Yazılarıma gelince, dünyanın birçok yerine seyahat eden bir bilim adamıyım. Dünyada gitmediğim ülke çok az. Birçok toplumu yakından tanıdım, birçok medeniyeti yerinde gördüm, yaşadım ve pek çok iş arkadaşı ve meslektaşım ile çalıştım. Gittiğim şehirler, muhtelif konularda hatırı sayılır ölçüde beni etkilemiştir. Yaşam şeklimi, düşüncelerimi, yeme içmemi ve hatta yaptığım egzersizleri bile... Bunlardan bir tanesi de Hindistan’dır. Bu ülkeyle aramda çok özel bir ilişki var. O kadar ki kendi ismi taşıyan bir hastane bile inşa ettiler ve kısa bir süre önce ülkenin Cumhurbaşkanı ve hastanenin sahiplerinin de yer aldığı bir törenle açılışını yaptık. Ancak gündelik hayatımda yaşadığım bütün bu konular hakkında yazmak için hiçbir zaman vaktim olmadı. Sadece bilimsel konularda ve patentler hakkında dergilerde yayınlanan makaleler yazdım. Yazarlığıma bilimsel konular hükmediyordu diyebilirim.

Ancak İstanbul’da farklı bir şey oldu ve bilimsel konuların dışında başka şeyler yazmaya başladım. Bu yazıları da rekor sayılabilecek çok kısa zamanda yazıyorum diyebilirim. İstanbul’un herhangi bir semtinde beni etkileyen bir şeyle karşılaştığımda saniyeler içerisinde cep telefonuma yazmaya başlıyorum. Bunları okuyanlar da basit bir metinden çok şiirsel özellik taşıdığını söy-

luyorlar. Son senelerde birçok yazı yazdım ve bunların çoğu iç dünyamla, duygu ve düşüncelerimle alakalı, büyük bir bölümü varoluşsal bir karakter taşıyor. Hepimiz insanız ve aynı heyecanları yaşıyoruz. Niçin buradayız ya da gerçekten burada mıyız? Tüm gün epikürük varoluşumuzun boyutundayız yani gündelik hayat içinde ama bir de metafizik boyutumuz var ki aslında burada değiliz, sadece buradan geçmekte olan başka bir şeyleriz. Bir uçtan diğer uca çok büyük mesafeler var. İstanbul bu yazıları yazmam için bana ilham verdi. Beni her gün heyecanlandırıp şaşırtan da yine İstanbul'un ta kendisi...

Birçok patentin sahibisiniz, bu konuda neler söylemek istersiniz?

Bakınız patentler bir kişinin sahip olduğu yepyeni düşüncelerin resmi düzeydeki kayıdır ve patent almak da özellikle uluslararası platformda ve Amerika'da hiç kolay değildir. Milyonlarca patent ve milyonlarca fikir var. Şuna inanıyorum ki birisi yeni bir şey icat etse de o fikri muhtemelen 20 sene önce başka birisi de ileri sürmüştür ama farkında değildir. Bunu özellikle belirtmek istiyorum çünkü her gün aklımda yeni yeni fikirler uçuşmakta. İnsan aklı farklı bir şeyleri düşünmekten asla vazgeçmez. Mesela bulduğum şeyi sonuçlandırmaya çalıştığım sırada öncesinde neler olmuş ve olabilecekleri araştırırken genellikle başka

birinin benden önce bu fikre ulaşmış olduğunu görürüm ve genel olarak da bu hep böyle olur.

Özellikle çağımızda yeni bir fikre patent almak oldukça zordur çünkü teknoloji artık çok ilerledi ve bilgi çok hızlı yayılıyor. Yeni bir buluş da çok hızlı bir şekilde gerçekleşebiliyor. Bugünkü icatlarla 100-200 sene önceki icatlar arasında çok fark var. 100-200 sene önce bir fikrin uygulamaya geçmesi için çok uzun süreye ihtiyaç vardı fakat günümüzde sen bir şeyi daha düşünmeden, icat etmeden o düşünce hayata geçmiş oluyor. Evrim o kadar hızlı gerçekleşiyor ki yeni teknolojiler de çok kısa ömürlü oluyor.

Lasik'in icadından bu yana tam 25 sene geçti. Girit'te 25. yıl kutlamasını yaptık. İnsanlar eskiden yeni bir şeyler icat ettikleri zaman patent almazlardı çünkü işin ekonomik tarafı onları pek ilgilendirmiyordu. Benim için de aynı şey Lasik tekniği için geçerli. Lasik'in patentini almadım ancak mucidi, babası benim, bütün dünya bu tekniği benim icat ettiğimi biliyor. Ancak eğer patentini almış olsaydım şimdi milyarderdim. Patentoloji başlı başına bir bilim dalıdır ve kapsadığı konular da çok fazladır.

Şimdiye kadar aldığınız ödüller ve şeref madalyalarından bahsedebilir misiniz?

Oftalmoloji alanındaki en önemli ödüllerini aldığımı düşünüyorum. Tüm dün-

yadaki oftalmoloji ile ilgili en kayda değer bilimsel şirketler beni en önemli ödüllerle onurlandırdılar. Amerika, Avrupa, Asya ülkelerinin yanı sıra diğer başka ülkelerde de pek çok ödül aldım.

Ofisinizin duvarlarını çeşitli ödüllerle süslediğini görüyoruz zaten. Dünyaca ünlü ve başarılı bir Yunan doktor olarak İstanbul'da ve Dünya Göz Hastanesi'nin başındasınız. Niçin bu şehir ve bu hastane?

Bakınız burada olmam tesadüf değildir. Bunu sizin için doğaüstü boyutunda tutun da pragmatik boyutuna kadar analiz edebilirim. Ben de burada bulunmamın sebebini tam olarak bilmiyorum. Dediğim gibi hayatımda birçok şey kontrolüm dışında geliyor ve aldığım kararlar da içgüdüsel. Bu şehirle ilgili olmama sebep olan birçok olay meydana gelmiştir hayatımda. Mesleki olarak inceleyecek olursak Dünya Göz Hastanesi ile son 16 yıldır Girit'te full time professor (tam zamanlı çalışmaya profesör) olduğum zamanlardan beri çalışıyorum. 2013 yılında da Dünya Göz Hastanesi'nin sahibi Eray Kapıcıoğlu Türkiye'deki Sağlık Bakanlığı aracılığıyla bana ulaştı ve o zaman henüz küçük olan hastanede Girit'teki yeni teknikler hakkında eğitim vermemi istedi. Kapıcıoğlu, Türkiye'de çok büyük bir teşebbüs kurma düşüncesindeydi ve sanırım bunu da başardı. Bu doğrultuda piyasanın en iyi göz doktorunu bulup Türkiye'ye getirerek onunla çalışmasının gerekli olduğunu düşünmüştü. Aradığı kişi de çok uzakta değil hemen yanıbaşındaki komşu ülkedeydi.

Benim için de çok kolay oldu ve 10 yıl boyunca her hafta Perşembe, Cuma ve Cumartesi günleri hastanedeki doktorlara eğitim vermek üzere Türkiye'ye gidiyordum. Bu süre içerisinde bazı doktorlarla birkaç ay veya birkaç sene kalmak üzere benimle birlikte Girit'e geldiler. Bunlardan biri fizikçiydi ve Girit'te tam üç seneye kaldı, kusursuz biriydi. Bundan da anlaşılıyor üzere Girit üniversitesi ile burada klinikler arasında bir işbirliği mevcuttu. Bu süre zarfında birçok ortak yayımlarımız oldu. Yani başlangıç olarak aramızda biyokimya oluştu. Son üç senede hastanemden biri Almanya'da, biri Amsterdam'da ve ben diğeri Bakü'de olmak üzere 20 adet şubem açtı. Eray Kapıcıoğlu da benim buraya gelerek tüm sistemin yönetimini üstlenmemi rica etti. Özellikle istediği şey eğitim ve araştırma bölümlerini organize etmemi çünkü bu tip hastaneler genellikle hiç

“Hindistan’la aramda çok özel bir bağ var. O kadar ki kendi ismimi taşıyan bir hastane bile inşa ettiler. Kısa bir süre önce ülkenin Cumhurbaşkanı’nın da yer aldığı bir törenle açılışını yaptık.”

met sunan hastanelerdir, başka bir şey de yapmazlar. Buradan da anlıyoruz ki Eray Kapıcıoğlu bu hareketiyle hastanelere akademik profil vermeyi amaçladı ve benim zaten çok büyük olan bu teşebbüsün özellikle sınırları aşması konusunda yardımcı olmamı istedi. Görevim, hastanenin uluslararası bir profil kazanmasını ve tüm dünyada referans olarak gösterilmesini sağlamak.

Türkiye’nin Girit’e çok yakın olması da güzel bir rastlantı olmuştur sizin için?

Zaten bu kararı almamın temelinde Girit’in hemen Türkiye’nin yanı başında olması yatıyor. Yoksa Amerika’ya da gidebilirdim. Üniversiteyi bitirince gerçekten çok muhteşem teklifler aldım. Amerika’dan, Japonya’dan ve dünyanın birçok şehriden çok büyük üniversitelerde görev almam için teklifler geliyordu. İstanbul’da karar kılmamın sebebi hem Girit’e çok yakın olması hem de 10 seneden beri gidip geldiğim için burayı kendi evim gibi hissediyordum. Bence bu şehir tam anlamıyla tüm dünyanın sahip olduğu tek metropol. Metropol dediğimizde bu sadece İstanbul olabilir. Ne New York, ne Roma, ne de başka bir şehir. İstanbul çok köklü bir tarihi olan bir şehir, sayısız medeniyet barındırmış, birçok din ve kültür var olmuş. Bu şehirde hangi taşı kaldırırsanız altında başka bir medeniyet, bambaşka bir tarih bulursunuz. Ben Hristiyan bir Yunan olarak burada kendi tarihinin izlerini buluyorum. İki ülke arasında gelişen politik koşullardan öte bence Türk halkı Yunan halkını özünde seviyor. İki halk arasında paylaşılan ortak noktalar, ortak yaşantılar var. Yunan olduğumu öğrendiklerinde insanlar bana özel bir saygı ile yaklaşıyorlar. Bizim buradaki varlığımızdan hoşnutlar ve şuna da dikkat çekmek isterim ki bu ülkenin hükümet piramitinin en tepedeki kişileri Yunanların İstanbul’da artık kaybolan kültürlerini tekrar yeşertmek için buraya geri dönmelerini istediklerini beyan etmişlerdir.

İstanbul’la olan metafizik ilişkiye gelince sizin de bildiğiniz gibi birkaç yüz yıl öncesine kadar Müslümanlar ve Hristiyanlar Girit’te hep birlikte yaşamaktaydılar. Bunların arasından kimler Yunan’dı kimler Türk’tü? İşte o çok büyük bir soru işareti. İslamiyete dönmüş Yunanlar, Hristiyan olmuş Giritliler ve ortalarda bir yerlerde olanlar vardı. Bunları neden anlatıyorum çünkü soyadımın ne anlama geldiğini siz biliyorsunuz: Pallikaris “brave man” demek yani güçlü, cesur insan, delikanlı. Bu

soyadını atalarım sekiz nesil önce almışlar. 1800’lerin başında Kaselakis soyadını taşıyan büyük büyük dedem kendi köyünün hemen yanında yaşayan Yasemin adlı bir Müslüman kızı sevmiş. Ailelerin arasında çok sıcak ilişki varmış, ta ki babası kızını bölgenin yöneticisi olan Müslüman bir subay ile evlendirmeye karar verene kadar. Ancak kız dedemi, dedem de kızı sevdiğinden aileler arasında pek çok tatsız olay yaşanmış ama sonunda dedem kızı kaçırmayı başarmış ve köyden çok uzak bir yerde evlenmişler. Uzaklaşmışlar çünkü tüm askerler dedemi bulup öldürmek için peşlerine düşmüş. Evlendiklerini duyan yöre halkı da kendi aralarında “Delikanlı başardı” diyorlarmış ve bu da dedemin soyadının “Pallikaris” (delikanlı) olarak kalmasına neden olmuş. Anlaşıldığı üzere sekiz nesil önceki ninem Müslümanmış.

2015 yılında Türkiye’deki ilk biyoteknoloji göz ameliyatını gerçekleştiren ekibin başındaydınız. Bize bu önemli olay hakkında neler söylemek istersiniz?

İlk başta şunu belirtmek isterim ki bu çok komplike bir ameliyattır ve birçok bilim adamının işbirliğiyle gerçekleştirilebilir. Çok büyük ve uzmanlardan oluşan bir takıma ihtiyaç vardır. Ameliyatımız çok büyük bir başarıydı. Dünya Göz Hastanesi oftalmolojinin tüm uzmanlık dallarını kapsayan büyük bir hastane olduğu için böyle bir ameliyatın başarılı olması konusunda tek hastane olma özelliğindedir. Bu, işin teknik tarafı bir de diğer yönden bakmak lazım. Böyle bir ameliyatın bedeli 200.000 dolardır. Türkiye’de hiç bilinmeyen böyle bir ameliyatı yaptırmak ve hastaya bu kadar para ödetmek imkânsızdı. Böylece vakıf bu ameliyatı ilk hastalara bedelsiz yaptı. Bu da hastanenin genel olarak oftalmolojiye yaklaşımına verdiği önemi gösterdiğinden çok önemlidir. Hastanemiz “the state of the art” olarak adlandırığımız halihazırdaki tüm ileri teknoloji olanaklarını kullanarak hem ekonomik hem de bilimsel olarak bu işi üstlendi. Çok büyük bir başarıya imza atıldı çünkü ameliyat olan hastalardan biri için şimdiye kadar dünya çapında yapılan ameliyatlarda en iyi sonuç elde edildi.

Şimdi tüm dünya bu ameliyatı biliyor ve birçok ülkeden bu ameliyatı yaptırmak isteyen hastalar var.

Bu ameliyat ne kadar sıklıkta oluyor?

Duruma göre senede 4-5 kere olabiliyor, çok sık olmadığını söyleyebilirim.

“ Bir doktor eğer bir şeyleri öğrenmek istiyorsa Tanzanya’da da yaşasa öğrenebilir. İnternete girebilir, para ödemededen birçok bilgi alabilir. Günümüzde eskiden olduğu gibi bilgi kapalı kapılar ardında değil. ”

Türkiye ve Yunanistan’da oftalmoloji bakımından ne gibi benzerlikler ve farklılıklar var? Siz ve sizin gibi değerli meslektaşlarınız sayesinde sanırım her iki ülke de Avrupa ve genel olarak tüm dünyayla yarışabilecek düzeyde. Siz de aynı fikirde misiniz?

Evet. Bilim tüm dünyaya açık. Bir doktor eğer bir şeyleri öğrenmek istiyorsa Tanzanya’da da yaşasa öğrenebilir. İnternete girebilir, para ödemededen birçok bilgi alabilir. Günümüzde eskiden olduğu gibi bilgi kapalı kapılar ardında değil. Artık yabancı ülkelere gitmek zorunda değilsiniz. Bir zamanlar Avrupa’nın en büyük ve en önemli kliniği Zürih’teydi. Bir şeyleri öğrenmek için oraya gittim, Yunanistan’da kalamazdım. Ancak bugün Yunanistan’dan bir astronotun uzayda ne yaptığını bile öğrenebilirsiniz. Her şey artık çok farklı, bilgi her yerde. Türkiye’de çok iyi doktorlar var, hastalarına sundukları hizmet çok kaliteli. Ancak temel araştırma konusunda bazı zaafırlar olabilir. Türkiye yeni ekonomik çıkış yolları ve hedefler arıyor. Türkiye biyoteknoloji alanına çok rahat giriş yapabilir çünkü çok iyi üniversiteleri ve çok iyi bir sanayisi var. Olması gereken bu ikisinin birlikte işleyebilmesi. Bu gerçekleştiği zaman çok büyük imkânlar doğacaktır. Hizmet kalitesi her iki ülkede de aynı ama altyapı Türkiye’de daha iyi. En azından Dünya Göz Hastanesi “the state of the art” olarak adlandırdığımız konumda, çünkü dün çıkan bir yenilik bugün hemen hastanemize ulaşıyor. Bu çok önemli. Yunanistan’da her zaman için son teknolojiyi elimizin altında bulmak o kadar da kolay olmuyor. Hele şimdiki ekonomik kriz koşullarında daha da zor. Yunanistan piyasada çok büyük bir teşebbüse sahip olmadığı için ağırlık üniversitelerde araştırmaya verilmiş durumda. Yunanistan’ın en azından benim bildiğim alanlarda araştırma konusunda daha başarılı bir performans sergilediğine inanıyorum.

Peki Türkiye ve Yunanistan’daki hasta profili hakkında neler söylemek istersiniz?

Çok da farklı değil, her iki halk da daha çok Anadolu insanı mantalitesine sahip. Tek bir fark var o da Türkiye’deki sağlık hizmetlerinin medya yoluyla aşırı reklamının yapılması. Bu da Türkiye’de daha talepkâr bir hasta profilinin oluşmasına, bu nedenle de doktorların hastalara her zaman net bilgiler vermesi gerektiğine işaret ediyor. Tabii sonunda mahkeme koridorlarında koşturmak istemiyorlarsa...

İstanbul’da nasıl hissediyorsunuz? Bu şehir sizi de büyüledi mi?

İstanbul’u anlatmam için bir kitap yazmam lazım. Bu şehirde bana neler mi öğretti? “Sürpriz” kelimesinin gerçek anlamı burada keşfettim. Bu şehir beni şaşırttı. Bir dakika sonra nelerle karşılaşabileceğimi tahmin edemiyordum. Antenlerim zaman zaman açık ve kendi kültürümle alakalı ne varsa anında algılıyorum. Belki ben etrafa böyle bir enerji yayıyor olabilir. Mesela sürekli karşıma Yunanca konuşanların çıkması tesadüf olamaz. Türk ve Yunan talarım arasında bile bana Yunanca kelime ile karşılık verenler oluyor, so da zamanında bir Yunan komşuları olduğunu öğreniyorum. İstanbul ve insanlarla alakalı birçok şey var. Pozitif bir yaklaşım bu şehrin her iki taraf için de ortak olduğunu kabul ediyorum. Giritli Türklerin de aynı şeyi hissettiğini düşünüyorum ve onları şimdi daha iyi anlıyorum. İstanbul gibi şehirler ortak vatandır, bayrak dinin ve dilin ötesinde... Günlük konuşulan dilde birçok benzerlikler var. Türkçe öğrenirken bizim Girit’te konuştuğumuz dilin %40-50’sinin Türkçe kelimeler barındırdığını görüyorum. Giritli Türklerin konuştuğu dilde de Yunan kökenli kelimeler varmış. Bildiğiniz gibi Türk boyunduruğundaki Girit’te insanlar sıklıkla Türkçe konuşup Yunanca yazıyorlardı. Ortak yaşadığımız zaman insanın kendisini ifade etme şekline, aile içindeki davranışlarına ve dini vecibeleri yerine getirme şekline kadar birçok şeyi barındırdığını anlıyorum. Bir kişinin camide ibadet etmesi, diğer kiliseye gitmesi arasında fark yoktur. İkisi de din arayışı içerisinde her iki kişi de doğal ihtiyaçlarını karşılaması ile ilgilidir. Her iki tarafın da inandıkları din olursa olsun ibadetlerini ettikleri bir vatandaştan bahsediyoruz. Ben de buradaki kiliseye gittiğim zaman dini kimlikten daha yoğun hissediyordum. Acı veren kiliselerin artık boş olması. Benim bu hissettiklerimin aynısını sanırım Girit’te de hissettiğim gibi. Giritli bir Türk de hissedecektir.

Dinler, medeniyetler, kültürler arasında İstanbul’da kilitlenmiş çünkü temel insan olgusu var. İstanbul’un bu devasa çeşitliliği içerisinde, nereden gelirse çeşitlilik herkes kendinden bir şeyler, ruhuna çeşitlilik nokta bulacaktır. Ermenisi, Musulman Ortodoksu, Katoliki, Alevisi, Müslümanı yani aklınıza gelebilecek her insanın aradığı her neyse mutlaka kıyısında köşesinden ona değecektir. ☺